

KIMBERLEY 2017 podle Peldiných jedovatých zápisků

(neobsahují popis přírodních krás, kterých jsme si na cestě bohatě užili, což popsal moc hezky František, ale jsou to poznámky z momentů, které by zapadly, a to by bylo škoda. Snad vám budou připomínat to, co je kořením každého cestování.)

účastníci:

Auto Děda = Franta a Vilka z Adelaide

Auto Štefan = Štefan z Andamooky, Věra z Prahy

Auto Budka = Petr Čermák ze Sydney, Lea z Melbourne

Auto Pepa = Pepa od Melbourne, Pelda z Gold Coastu

Auto Pěťa = Pěťa ze South West Rocks

My opravdu nemáme v těch stovkách fotek jedinou, na které bychom byli všichni.

1. den - sraz Adelaide

1.6.2017 čtvrtek

Já přilétám z Gold Coastu, autem s budkou přijíždí Petr Čermák, Pepovým autem Pepa s Leou. Večer nás Franta bere na procházku centrem Adelaide. Franta nechodí, Franta při procházce utíká a já za nimi vlaju. Když náhodou dostanu bláznivý nápad fotit, tak je pak půl kilometru dobíhám. Jéžíšikriste, to bude výlet!

2. den - odjezd (snad) Adelaide - Andamooka

2.6.2017 pátek

Pepa zjišťuje na autě prasklý dekl u filtru, Lea zjišťuje, jestli nacpe věci do budky k Petrovi. Lea je úspěšná, ale dekl pro naše auto není v celé Adelaidě. Nevím, jestli mám svoje věci vůbec k Pepovi stěhovat, nebo jestli naše cesta končí, aniž začala. Nastupují zlaté české ručičky a Pepa vyrábí dekl z čehosi, co František vyhrabal v kůlně. Hurá jedeme!

Připojuje se Štefan s Věrou, která včera přiletěla z Čech. Štefan při pohledu na Petrovu budku vrtí hlavou a pochybuje, že projede. No asi ví proč, neboť Štefan je jediný, který ví, kam vlastně jedeme. Takže čtyři auta vyrážíme do Andamooky. Já s Pepou se ztrácíme za Port Augusta, teda všichni si myslí, že se ztrácíme, ale my míříme správně na Coober Pedy. Na odbočce k Andamooce se ztrácí Petr s Leou, kteří sice taky pokračují na Coober Pedy, ale teď už to není správně. Vilce a Frantovi se podařilo bloudit až v Andamooce neb je tma a pouliční osvětlení žádný, protože tady nejsou žádný ulice. Docházíme k závěru, že by asi bylo dobrý nějak naladit ty vysílačky, co máme všichni v autách. Přes tyto drobné zádrhele a po 600 km dojíždíme k Štefanovu podzemnímu domu. Diana dodělává večeri a dozdobuje stůl jak na Vánoce, Štefan nás rozděluje na nocleh po manželských párech. Trochu ho zaskočí, že jediný manželský pár jsou tady Franta s Vilkou. Takže kromě nich, spíme všichni hromadně v jedné podzemní místnosti a je to fakt paráda. Hlavně když venku mrzne.

Konečně Štefan vytahuje mapu a odhaluje tajemství, kam vlastně jedeme - Drysdale River National Park. Ale tahle vědomost je nám na prd, protože tam nikdo stejně nebyl a článek v mém průvodci Lonely Planet je velice strohý a říká jen, že tam nevedou žádné cesty. Hurá, dobrodružství začíná!

3. den Andamooka - William Creek

3.6.2017 sobota

Odjezd je posunut, protože Štefan má pohřeb. Ne svůj, ale rozloučení s kolegou. Jelikož mimo jiných mnoha funkcí má v Andamooce i roli hrobníka, na dalších pět týdnů bude muset vyhlásit zákaz umírání. Franta využívá času a opravuje rezervu. Zbylý čas strávíme prohlídkou andamoockého hřbitova, abychom si uvědomili, do čeho se Štefanem jdeme.

Jasně že nevyrazíme po silnici, to by pro tyhle dobrodruhy bylo potupné, takže jedeme „zkratkou“.

Terény jsou náročný, Pepa chce, ať natáčím na kameru, ale mám strach, že si vyrazím zuby.

Dojíždíme k jižnímu cípu Lake Eyre, ale od obzoru k obzoru vidíme jen sůl.

Dál pokračujeme podle značek na WC. Chvilí nám s Pepou trvalo, než jsme pochopili, že nejsme „v hajzlu“, ale že to znamená William Creek.

SPANÍ: U starého nádraží, kde v minulém století jezdil vlak Ghan. Místo se jmenuje Curdimurka a trvá nám asi dvě vteřiny, než jí přidáme háček nad C.

Ptáme se Štefana, v kolik je ráno budíček. Prý o půl, maximálně ve tři čtvrtě. Sice neřekl na kolik, ale mně je to fuk, stejně nemám hodinky. Začíná pravidelné večerní rozložení - Štefan spí ve swagu, Věra v ministanu na péro, Pepa v autě, já ve stanu, Franta s Vilkou v autě a Petr s Leu v budce na kolech.

4. den William Creek - Marla

4.6.2017 neděle

Vybíhám ze stanu s prvními paprsky slunce. Až venku zjišťuju, že to nebyly paprsky, ale že Franta přiložil na oheň, když šel čůrat. Ovšem už jsem venku a dělám si tím oko u Štefana, který vstává hned po mně. Asi už je půl. To jsem ranní ptáče. Dokonce fotím východ slunce za nádražím.

František vyžaduje k snídani paštiku, neboť je neděle. To dá rozum.

Cestou přes koleje a podobnými zpestřeními dojíždíme ke starému železničnímu mostu, kam Petr s budkou dojíždí na třech pneumatikách. Ta čtvrtá je na maděru. Nastupuje tým mechaniků a vyměňuje kolo. Vidět je někdo od F1, tak můžou hned nastoupit. Petr zjišťuje, že při braní nafty v Port Augustě zapomněl na benzince klíče. Ne úplně jsem pochopila, od čeho všeho klíče jsou, ale vím, že mezi tím byly docela užitečné věci jako druhé rezervní kolo.

Tím pádem zastavujeme v Oodnadattě v růžovém roadhousu, kde Petrovi ulevují od 350 dolarů za opravu kola. Jelikož další rezervu má Petr pečlivě zajištěnou a tím pádem nedostupnou, je rozhodnuto neriskovat další cestu terénama na Finke, ale namíříme to nejbližší cestou k asfaltu. Za Marlou je průzkumný tým Auto Děda vyslán do terénu k najetí místa na přespání. Nachází skvělý flek, takže je zase oheň, Vilka vaří a v táboře vládne pohoda. Dokud Franta nezačne řešit, jestli se kuře vylíhne ze žloutku nebo z bílku. Rozpoutá se vědecká diskuze, obvolávají se známí veterináři, uzavírají se sázky. V rámci volání kamaráda na telefonu tj. Míry, Pepa zjišťuje, že tady nemá signál na telefonu z Aldi, do kterého ho Míra uvrtal. Takže Míru nejen vyslechne, jak to je s kuřetem, ale taky řádně sprdne ze Štefanovyho telefonu, jehož Telstra tady signál má. No zato mu Míra tvrdí, co mu už Pepův pes provedl, požral a pos*ral. A to ho hlídá teprve čtvrtý den. Jo, není nad to mít dobrého kamaráda.

SPANÍ: 2 km za Marlou, krásný plac na červeném písku v keřích, oheň

5. den Marla - Alice Springs

5.6.2017 pondělí

Přejíždíme z Jižní Austrálie do Severního Teritoria. Ale naštěstí žádný posun času a žádná kontrola. Bude hůř.

V Alice Springs nejdříve šupeme na ANZAC HILL, z kterého je vidět kol dokola. A kol dokola není nic, jen město. Takže honem do prodejny pilek Štilek, nákup a zajistit plac v karavan parku. Máme asi poslední místa, protože ve městě je závod motorek a aut a kemp je plný lidí, strojů a nadšení. Sídíme hezky u plotu a musíme se obejít bez ohně. Škoda, protože je zima jak morně. Nedbám posměchu a vytahuju gumovou ohřívací láhev, které Pepa říká Vašek.

Konečně mám signál, takže volám Davidovi. Abych se zahřála, pochoduju při tom setmělým karavan parkem. Když Davidovi nadšeně vylíčím naše dobrodružství a místní aktuální teplotu, nabádá mě, ať jdu zítra spát do motelu. Nabádá tak důsledně, že pro jeho klid mu to odsouhlasím. Kdyby chudák věděl, že zatím co mě přesvědčoval, tak jsem se už kompletně zamotala. Takže ukončuju hovor

ztracená v karavan parku a po delší době se mně pomocí Jižního kříže, plotu a dalších ukazatelů podaří najít kamarády a hlavně můj stan.

V noci si jdu Vaška ještě dvakrát přihřívát do kempové kuchyně, kde je varná konvice.

SPANÍ: Alice Spring, karavan park G'Day Mate Tourist Park.

6. den Alice Springs - Tennant Creek

6.6.2017 úterý

V noci byly mínus dva stupně, díky Vašku.

Ráno je v našem táboře rozruch. Pepa líčí svůj zážitek - v noci ho v autě ze spánku vyrušilo štrachání na předním sedadle. Myslel, že to jsem já nebo někdo z nás cosi hledá. Takže na nás začal mluvit česky, co jako potřebujeme. No, a když se dotyčná osoba otočila, byl to černý obličej. Pepa po něm chtěl hrdinně skočit, ale uváznu ve spacím pytli. Noční bubák utekl a vzal s sebou i měřák na baterii, který měl Pepa v přihrádce. Byl v pěkné taštičce a Bubák asi bude zklamán, že to není peněženka. Ostatně, ta i se všema Pepovýmá dokladama ležela hned vedle. Kdyby vzal tu, tak jsme mohli jet domů a ke všemu neštěstí bych musela řídit já. Ještě v noci prý Pepa vzburcoval Frantu, který měl spoustu věcí volně ložených kolem auta, no a Štefanovo auto, to bylo úplně otevřené jako pozvánka. Naši andělé strážní se asi při té noční službě nadřeli, ale fakt to odnesl jen ten měřák, který si Bubák odnesl. Jelikož můj stan byl za Pepovým autem, nejspíš usoudil, že spíme ve stanu a auto je k dispozici zlodějům.

Pepa si šel stěžovat na recepci, kde se dozvěděl velmi zajímavou novinu, že si má své věci hlídat.

Dokupujeme zásoby a poprvé se mně v Austrálii stává, že musím platit na záchodě. Jen 50 centů, takže když mě zastaví hajzlbába, je překvapení větší než útrata.

Děláme si přestávku v Aileron, kde fotíme obří sochu aboridžinské ženy s dítětem a goanou a na kopci ještě obrovitější sochu aboridžinského muže. Pepa si pod fousy brblá: „Nejsem já debil?! V noci mě okrade, a teď si ho fotím.“

Další stop je u Devils Marbles, kde vyplácáme další megabajty na fotky Ďáblových koulí. Ovšem přilehlý kemp nejprojde cenzurou, plný prachu a hlavně lidí, takže hybaj dál.

SPANÍ: Výzvědná skupina Auto Děda objevuje nádherné místo na jakési farmě mezi velkými termiští. Franta hned zakládá oheň, Vilka vaří, já stavím stan... klasická večerní akce číslo jedna.

Teda podvečerní, ona tma padá už před šestou a padá hodně rychle. Pak už jen sedíme u ohně a kecáme, dokud nenastane večerní akce č. 2 - Štefan jde spát v osm, Franta ve čtvrt na devět a já o půl deváté. A Pepa nadává, že takovouhle partu, co chodí do hajan po večerníčku, ještě na cestě nezažil. Zbývá mu Lea a pivo.

7. den Tennant Creek - Mataranka

7.6.2017 středa

V noci je vítr jako blázen, stanem to mlátí a já myslím na Davida, jak je přesvědčený, že se válím v motelu. Stan chráněný termištěm vydržel do rána. A otepluje se, dokonce spím bez Vaška, ovšem stále v kulichu.

Na tenhle den máme dávku dalších šest stovek kilometrů, takže jsme rádi, když dorazíme do cíle - Mataranka. Svlíkáme se do trika, dokonce i já, a jdeme na večeri. Konečně má Vilka volno od vaření.

SPANÍ: Mataranka karavan park

8. den Mataranka

8.6.2017 čtvrtek

První den volna. Ale to jen proto, že čekáme, až dorazí Pěťa ze South West Rocks. Má to chudák přes tři tisíce kilometrů, takže když se navečer objevuje, jsme rádi my i on.

Horké prameny, koupání, chlastání. Prohlídka usedlosti z knihy We of the Never Never.

SPANÍ: Mataranka karavan park,

9. den Mataranka - Katherine - Kanunurra

9.6.2017 pátek

Vstáváme přesně o půl. Jen nováček Pěťa je zaskočen ranním chaosem, takže nestíhá a nadává.

V Katherine nákup a návštěvnické centrum a valíme valíme.

Před hranicemi se Západní Austrálií je stále diskuze, co se může převážet a co ne. Franta pro jistotu balí veškerou zeleninu a med do swagu, my maskujeme česnek, ostatní kroutí hlavou. Ovšem jen do té doby, než na nás vletí zeleninový celník a začnou šacovat auta. Petrovi sebrali česnek a další zeleniny, Pětovi med, který navíc dobrovolně přiznal. U nás celník nejenže neobjevil česnek, ale ani ty šuplíky, ve kterých byl. No a Franta se snažil vypadat nápomocně, takže swag vyhodil z auta, aby se panu kontrolorovi auto lépe prohrabávalo. Že je všechno v tom swagu, by napadlo jen Čecha. Připadám si, jako bych se vrátila v čase a právě přejížděla hranice NDR – ČSSR a pašovala dederonky a podprsenku.

Nejen že nás probrali zemědělský inkvizitoři, ale ještě si musíme posunout hodiny o hodinu a půl. To jsme sice pochopili, ale nemůžeme se dohodnout, kterým směrem. Ne, že by na tom záleželo, stejně vstáváme o půl.

V Kununuře máme málo času a hodně úkolů, takže aby to bylo zajímavé, většina z nás se ztrácí už při vjezdu do města, zbytek po vystoupení z auta. Záludnost je v tom, že se ztrácíme pěšky, takže vysílačky v autě jsou nám k ničemu. Je odpoledne a musíme před zavřením vyřídít pasy do národního parku Kimberley. To se nakonec chlapům daří, dokonce i vyplnit formulář za ztraceného Pétu a to vše bez brýlí. Jen znovuznalezený Pět'a nám další hodinu tvrdí, že je s námi domluva jako s kozou na ledě. S žádným zvířetem jsem na ledě nikdy nemluvila, ale asi nebude daleko od pravdy.

Nádherný kemp pod skalou je zavrhnut ortodoxní trampskou sekcí jako mastňácký, takže už za tmy vyjíždíme z města. Abychom se nenudili, tak se zase ztrácíme, ale s funkčima vysílačkama ve všech autech už to není takový vzrůšo. Jenom zase v éteru slyšíme podobenství o koze.

SPANÍ: Po několika neúspěšných pokusech Auta Dědy bereme za vděk kraví farmou kousek od silnice. Zem je od krav ušlapaná, nejdou mně zatlouct kolíky od stanu a fouká. Pro jistotu si nechávám sekeru ve stanu, kdybych v noci překolíkávala, a jdu spát brzo, dnes to bylo náročné.

10. den Kanunurra - Drysdale River Station

10.6.2017 sobota

V noci mě budí ponocující Pepa a Lea s dotazem jestli jsem ve stanu a jestli jsem živá a nepoužitá. Prý se někdo potloukal kolem mého příbytku a vypadlo to, že z něj vylejzá. Kontroluju sebe i stan, vše nepoškozeno, ale vylejzám i se sekerou. Pepa mně vysvětluje, že od mého stanu někdo šel a ladně přeskočil tu bránu za námi. Za ní už je jen křoví. Snažíme se ho prosvítit baterkou, já pevně svírám sekeru. Najednou ze křoví do světelného kuželu vejde mužská postava a briskně přeskočí bránu směrem k nám. Ha, sekera bude mít práci! Naštěstí na nás postava promluví československy: „To se nemůžu ani v klidu vysrat?!“ A teprve teď poznáváme Štefana s toaletákem v ruce. Štefan to teda přežil, ale já už nemůžu usnout, fouká, stan rachotí a ta sekera ve spacáku studí.

Po náročné noci je opět rychlá snídaně a rychlý odjezd. Pět'a nestíhá, takže odjíždíme každý zvlášť a Štefan jen volá, že máme uhnout na Halls Creek a počkat u velké řeky. Auta Pepa, Děda a Budka jsme minuli všechny dvě odbočky a vesele pokračujeme úplně blbě na Wyndham. Když to zjistíme, otáčíme, ovšem Budka, která asi ještě nezapla vysílačku, pokračuje. Auto Děda se otáčí podruhé a dává se do stíhání. No a mezi tím někde vzadu Pět'a vzorně podle rozkazu odbočil na první křižovatce, jenže rozkaz byl špatnej, křižovatka taky špatná a velká řeka nikde. Mělo se odbočit až na druhé a to na El Questro. Za Pět'ou se dává do stíhání Štefan, má to náročnější, protože Pět'a je děsně rychle. Když se všichni konečně scházíme na Gibb River Road u velké řeky Pentecost River, která se musí projet vodou, vypadá to, že pro tenhle den by toho ztracení opravdu už stačilo. Že jsme opět připodobněni k rohatému zvířeti na kluzišti nemusím podotýkat.

Řeku všichni zdárně projíždíme, Franta dokonce dvakrát a to hodně rychle, aby si to opravdu užil a fotící Vilku opravdu z kropil. Pepa to komentuje: „A tomu člověku je šedesát sedm.“

Pánbůh ho za to hned potrestá a ztrácíme anténu od vysílačky.

Naštěstí nás čeká dvě stě kilometrů bez možnosti odbočení. Ovšem cesta stojí zato. Šílená polňačka a pole žádný. Do toho Petr opět hlásí prázdnou pneumatiku. Montážní četa nastupuje do akce a používá tu jedinou rezervu, na kterou se Petr dostane.

Na první křižovatce, kdy opouštíme Gibb River Road a zatáčíme na sever po Kalumburu Road, na sebe všichni vzorně čekáme. Takže po šedesáti kilácích společně přijíždíme po ještě šílenější cestě

typu roleta do Drysdale River Station. Hned valíme s žíznivýma autama k pumpě. Ta je s obsluhou, kterou provádí dvojník kamaráda Mňam Mňama. Ovšem za tu cenu benzínu by tady měla být obsluha dámská a nahoře, a snad i dole bez - 2, 15 baků za litr benzínu. Naftu si nepamatuju. Český nazýváme Mňam Mňama zlodějem, on nám anglicky vysvětluje, že je z Holandska.

Petra stála nová pneumatika už 450 dolarů. Nejde jen o peníze, ale Pepa nechápe, jak by Petr při své spotřebě pneumatik mohl dál do divočiny pokračovat jen s jednou rezervou. A tak s pomocí cizího dobrovolníka z kempu přerézávají systém, kterým má Petr zajištěnou rezervu proti ukradnutí. No, ukradnout by opravdu nešla, protože jim to trvalo dost dlouho a stálo je to dost sil a to dobrovolník měl vercajk na řezání kovů.

SPANÍ: Drysdale River Station kemp, máme oheň a pohodu. Dokud se někdo nezeptá, kdy se bude vstávat a Štefan místo svého oblíbeného o půl řekne: „S rozedněním.“ Nato Pepa protočí oči a prohlásí: „To abychom se nasnídali už večer.“

11.den Drysdale River Station - Kalumburu - Drysdale River National Park

11.6.2017 neděle

Ráno už stíhá dokonce i Pét'a, a ještě zvládne všechny upozornit, jestli si vzali prášky, svým optimistickým zvoláním: „Medication time!“ František má „paštika time“, je přece neděle.

Jedem opět šílenou cestou, která se postupně stává ještě šílenější. Po jednom z vodních přejezdů, Pét'a do vysílačky hlásí, že mu svítí kontrolka oleje. Za chvíli hlásí, že zhasla. Takže nám cesta do vesnice Kalumburu vesele ubíhá díky Pét'ovu hlášení „Svítí.“ „Nesvítí.“ „Svítí.“ „Nesvítí.“ „Svítí.“ „Nesvítí.“ Přesně, jak ten policajt, který kontroloval, jestli jim funguje maják na autě.

Ve vesnici potřebujeme povolení od aboridžinské komunity ke vjezdu na jejich území, kde je národní park. Je neděle, což znamená nejen, že měl Franta k snídani paštiku, ale hlavně že ve vsi nikde nikdo.

Až v okolí Centrelinku objevujeme postavu, která sem přišla asi ze zvyku. Alespoň přibližně ukazuje Štefanovi, kde sídlí náčelník. Nejdřív vyburcujeme ze spánku někoho úplně jiného, až o barák vedle budíme náčelníka, který po rozvážné pauze k přemýšlení a asi i telepatické diskuzi s duchy národního parku odsouhlasí, že tam můžeme jet, ale po cestě zpátky se musíme zase stavět a zaplatit 50 dolarů za každé auto. Jak po cestě zpátky?! Dyť ta odbočka je někde zpátky po té děsné cestě, kterou bychom museli jet v tom případě 4x. No nenervujme se předčasně, ještě jsme tu odbočku nenašli.

Taky že to dává Pepovi a Štefanovi pořádnou fachu. Cesta je zarostlá, takových blbců, kteří by se sem trmáceli, moc není. Ale cesta nalezena a jedeme.

U řeky Carson potkáváme auto s aboridžinci. Ten největší nás zastavuje a tvrdí, že je majitel tohoto pozemku on a tím pádem musíme zaplatit tu padesátku jemu. A jmenuje se Augustýn. Snažíme se z toho nějak vykrotit, ale jako největší diplomat se projevuje Pét'a, který vytáhne pivo pro Augustýna i jeho parťáka. Tím pádem se dovídáme, že máme šťastný den a můžeme pokračovat. V celém Kimberley je totiž „suchá oblast“, takže domorodci nemohou koupit alkohol. Augustýn má mimořádně šťastný den.

A my asi taky, protože dojíždíme k naší vytoužené řece Drysdale. Jen brňákovi Pét'ovi dlužíme pár „škopků“.

SPANÍ: v základním táboře u řeky Drysdale a vidíme těsně nad obzorem Velký vůz, teda někteří si myslí, že ho vidí, třeba já, a někteří tvrdí, že je to blbost.

12. den jednodenní pochod

12.6.2017 pondělí

Franta, Vilka, Štefan, Věra, Pepa, Pét'a a já vyrážíme na túru podél řeky. Prý jdeme proti proudu hledat, kde by se dala přejít. Moc tomu nerozumím, podle mě je brod u našeho kempu. Ale já tady nejsem od toho, abych něčemu rozuměla. Pét'a nás záhy opouští a vrací se na základnu k Petrovi a Lee.

Šlapeme pískem a kamením, řeka je nádherná, okolí taky. Franta jde většinou jako první prošlapávač, proto taky jako první potká černého hada. Zastaví a svolá nás. Fotíme, čumíme, až si myslíme, že je had mrtvý. Jen do té doby, než vyskočí a prosmýkne se kolem Frantových bot. Franta poskočí taky. Po asi šesti kilometrech Štefan hlásí, že budeme pomalu otáčet. Mám toho dost, tak zajásám, ale raduju se předčasně. Pomalé otáčení nám zabírá další tři kilometry.

Večer Vilka vaří výbornou čočku. Zítří nás čeká dlouhý pochod, tak abychom měli zásoby bioplynu. SPANÍ: v základním táboře u řeky Drysdale, zase diskutujeme nad Velkým vozejkem, dokud ho neodtáhnou koně na druhou polokouli

13. den pochod'ák směr Drysdale River National Park

13.6.2017 úterý

Brodíme řeku hned u kempu, Věra dokonce dvakrát, protože zapoměla ponožky. Pak už na druhé straně pokračujeme kravíma stezičkama. Franta jde první, z báglu mu koukají rybářské pruty, takže občas očeše nějaké stromy, občas odrbe pruty. Je vedro jako prase. Pijeme vodu z řeky. Rychlá přestávka na oběd a zase cestou necestou, spíš tou necestou.

Štefan zjišťuje, že má sice GPS, ale nemá brejle. Ty mám naštěstí já. Pár kilometrů nám ještě funguje spojení vysílačkou do tábora, pak už jsme opravdu sami. V základním táboře mají Petrové a Lea rozkaz čekat tři dny, když se neozveme, udělají přes Petrův satelitní telefon poplach.

Navečer zakempováváme u obrovského vývratu. Všichni vypadají dost zmoženě a vyřízeně. Do té doby, než Pepa nahodí udici a hned vzápětí chytí rybu. Na to svižně vyskakuje i Štefan a Franta a chytají jak zběsilí. Vilka ryby za živa přivazuje na provázek a nechává je ve vodě. Vypadá, jako že je pase na vodítku.

Když zjistíme, že za těma rybama sem připlouvají i krokodýli, vyskakují křepce i já. Chlapi chytají nejdřív na párky, potom na kousky ryb a je to - co nahození, to ryba. Okolo krouží sladkovodní krokodýli, jednoho Franta trefuje háčkem s kusem ryby do hlavy. Přemýšlím, jestli tady můžou být i slanovodní, ale nahlas to neventiluju.

V noci je v řece vidět několik párů očí a Štefan mně vysvětluje, že podle vzdálenosti mezi očima poznám, jak je krokodýl veliký. No zatím to vypadá jen na sladkovodní prcky. Ale když je vidím na břehu žrát zbytky z čištění ryb, měním názor. Někteří „prckové“ můžou mít i přes dva metry. Když jdu k řece pro vodu, dupu jak stádo splašených koní, abych krokodýly vyplašila.

Raději spím blízko ohně. Taky je mně zima, v noci běhám s baterkou po okolí a sháním dřevo a na krokodýly si ani nevzdechnu.

SPANÍ: v divočině pod vývratem u řeky Drysdale

14. den kluci pochod'ák, ženské udržují oheň

14.6.2017 středa

Chlapi mají pánskou jízdu a vyrážejí na túru s tím, že budou v poledne doma. Pár dní se Štefanem už nás naučilo nedůvěře, a tak Pepa mně svěruje: „Beru si baterku, až budeme večer bloudit, budu za hvězdu.“

Věra peče ryby na kameni, odpočíváme, kecáme. Povídáme si o českých zákuscích, což je určitý druh masochismu na vlastních osobách. Čím dýl se chlapi nevrací, tím jsme raději, že jsme s nimi nešly. Po druhé hodině odpoledne mírně znervózňujeme a Vilka odchází kontrolovat ručník na stromě, který má sloužit jako orientační bod, aby vůbec náš kemp našli.

Přichází kolem třetí hodiny, utahaní. Prý ušli aspoň 20 km, k začátkům útesů kolem řeky se tak nějak sotva přiblížili. A to by měl být začátek národního parku. Jak přesně daleko ovšem neví, protože GPS zapomněli tady.

Dnes ryby neberou, je to nuda. Pořád kolem rybářů skáču s foťákem a kamerou a nic. Při setmění to vzdávám to a rozhoduju čas vyplnit užitečnější činností. Odejdu s toalet'ákem asi kilometr od tábora, vyhrabu si důlek, pohodlně si dřepnu... A v tom slyším řvaní: „Krokodýl! Kameru! Kde je Pelda?“ Jéžiši, oni snad chytli krokodýla a já to proseru. Urychluju proces a utíkám k táboru, v letu popadnu kameru a už tahají krokodýla z vody. Chudák, má háček zaseklý v čelisti. Z vody se mu nechce a nahlas nařiká. Musíme ho zachránit. Takže je vytažen z vody, statečným Štefanem znehybněn a háček mu je kleštěma vyoperován. Štefan ho odvážně zvedá a drží za čumák, Vilka mu stejně odvážně drží ocas (krokodýlovi), všichni si ho pohladíme a už maže zpátky do řeky. To byla akce. Sice krokodýlek měl jen tak do metru a půl, ale zuby jako jehličky.

Tentokrát jsem si celý den nosila dřevo na noc, takže v noci přikládám a jsem v poho, až mně Vilka závidí.

SPANÍ: v divočině pod vývratem u řeky Drysdale

15. den návrat z pochod'áku

15.6.2017 čtvrtek

Uprostřed tmavé noci mě budí nějaké vzrůšo ve Vilčině a Frantově stanu. Svítí se tam. Myslím si, že je Vilce zima a dělám jí místo u ohně. Až když začínají stan bourat, s hrůzou zjišťuju, že se vstává a bude odchod. To si snad dělají blázna, uprostřed noci?! Franta vysvětluje, že aspoň nepůjdeme ve vedru, což má svoji logiku. Pepa hudrá, že jsme celý večer čekali, až vyjde měsíc a sotva vyšel, tak vstáváme.

Makáme kravíma cestama zpátky. Po asi deseti kilometrech a po rozednění Štefan začíná zkoušet vysílačkou základní tábor. Nejprve se slušně ptá, jestli už jsou vzhůru. Po dalších kilometrech se slušně ptá, jestli nás slyší a takhle ještě párkrát. Ale odpověď žádná. Pak už do toho stroje Štefan jen zoufale řve: „Kurva ozvěte se.“ Nakonec se ozývá Petr a my jásáme.

Polední siestu bereme jako snad poslední zastávku a užíváme si ji každý po svém - Franta se vrhá mezi krokodýly a zkouší, jestli bychom nemohli přebrodit tady, jen tak pro změnu, když zatím nemáme žádné ztráty, Pepa nabírá vodu v řece bez ohledu na spoustu krokodýlích stop a při tom pindá, že tolik vody z řeky nevypil za celý svůj život, Štefan si chladí pučejeř...

Po dalších kilometrech je zdolána poslední překážka brod u kempu a už jsme doma. Mohutné vítání a jásání. Já jsem šťastná, když vidím svůj stan, jak kdyby to byl ten nejúchvatnější zámek.

Jsem děsně poštípaná. Je to s podivem, protože zatím jsme měli docela štěstí na absenci komárů. Ptám se ostatních, ale nikdo si na štípance nestěžuje. Mankote, nemám já už blechy?! No snad to budou jen ty svině muchničky, ale i tak беру ručník a mýdlo a lezu do řeky, krokodýlů nedbaje.

SPANÍ: v základním táboře u řeky Drysdale, jelikož jsem večer s baterkou viděla několik párů krokodýlích očí v řece i tady a já mám svůj stan na malém poloostrově, dupu jako splašená kráva, když jdu v noci čurat. A spím opět se sekyrou.

16. den odjezd od řeky - Mitchell Falls

16.6.2017 pátek

Ráno nám nejde nastartovat auto. Fajn začátek. Pepa zjišťuje, že se na těch necestách vytloukly šrouby u baterky. Pro Pepu opravit brnkačka, ale na nervy nám to zabrnkalo oběma.

Brňáci Franta a Pét'a se zase vytahují na celý svět. Pét'a vykřikuje: „Když vy Češi jste ještě chodili v kůži, tak my už jsme měli Velkou Moravu.“ Naštěstí je povel k odjezdu, tak mu to nevymlouváme.

Na vracení na sever do Kulumburu kvůli poplatku abošům nemáme ani pomyšlení. Štefan doufá vše vyřešit na stanici Theda, která je po cestě. Ale tam jsou bílí farmáři a tudíž nevyřešíme nic.

Jedeme společně na jih až k odbočce na Mitchell Falls. Tam si Petr s budkou netroufá, takže pokračuje dál a bude nás čekat u Mňam Mňama. Tím pádem Lea přestupuje k Pét'ovi a tím pádem si Pét'a musí uklidit v autě, aby se tam vešla. No a my najíždíme na západ a na cestu, která je ještě horší než ty šílené.

Vyklepaní dojíždíme do kempu kousek od vodopádů. Nemáme sice oheň, ale jako dobrá zábava funguje sledování Lei a Pét'i, jak staví pro Leu stan.

SPANÍ: Mitchell Falls kemp

17.den Mitchell Falls - Drysdale River Station

17.6.2017 sobota

Vyrážíme na úžasné vodopády. Většina pěšky, Lea helikoptérou. Když prolézáme strže v okolí vodopádů je mně jasné, že se dlouho po kupě neudržíme a volám za ostatními: „Sraz na lavičce u helikoptér.“ Tam se setkávám jen s Věrou a Štefanem a po asi půlhodině čekání to vzdáváme a vyrážíme do kempu. Ostatní už tam jsou, vodopády prolezli jinudy, vrátili se jinudy, i řeku brodili jinudy. No už je mně jasné, jak se před dvěma roky ztratili.

Zase tou superšílenou cestou na rozcestí, kde začne „jenom“ roleta. Tam Franta hlásí, že je předjelo jejich vlastní kolo. Zastavujeme a vidím Vilku, jak asi 100 metrů v buši tlačí jejich zadní kolo.

Naštěstí ho duchapřítomně sledovala, kam si to samostatně namířilo. Technická četa v akci, Franta bere z každého kola jeden šroub a přidělává to upadlé. Šikovní kluci vše opravují.

To že nám posléze něco rachotí pod autem a je to uvolněný plech, který původně chrání plynovou nádrž, to už téměř nikoho nevzruší. Dokonce ani Pepu, prý už se mu to stalo dvakrát a vždycky se

vrátil z cesty s plechem místo pod autem, tak na autě. Mrskne s ním vztekle do buše. Františkovi to nedá, sebere ho a určitě přes Vilčiny protesty ho nacpe do jejich už tak přečpaného auta. (O pár dní později, Pepa odevzdaně přidělová plech na střechu a volá domů mechanikovi, který se minule dušoval, že už nikdy neupadne. To „nikdy“ právě nastalo.)

Do toho s Pepou od včera řešíme problém s vysílačkou, neslyšíme nikoho, nikdo neslyší nás, vysílačka jen škvrcí. Myslíme, že je to tou ztracenou anténou. Pepa tam zkouší přidělat plechovku od piva. Nepomáhá. Už v Čechách na vojně platilo Bez spojení není velení.

Navíc zatmíváme a po roletě valíme už za tmy. Jedeme několik hodin, v duchu se bojím, že jsme stanici minuli V tom prachu a tmě by nebylo divu, není vidět vůbec nic. Nemáme se koho zeptat, spojení není. Naštěstí už úplně na doraz se silama i nervama vidíme bílý plot Drysdale River Station. Zjišťujeme že, Mňam Mňam má zavřeno, ceny nezměnil, ale čeká nás tady Petr s budkou a sprcha. SPANÍ: Drysdale River Station, kemp

18. den Drysdale River Station - baobab

18.6.2017 neděle

Snídáme všichni paštiku, je přece neděle. Tak nás dokázal Franta zblbnout.

Pepa objevuje, že máme na vysílačce nastavený špatný kanál. Spojení funguje. Svět je hned veselejší, i když nás dnes čeká velká náruč kilometrů. Jenže se neraduju dlouho, něco nám svítí na palubní desce a ani řidič a vlastník auta neví, co to je a proč to je. Vytahuju zpod sedadla tisícistránkový manuál k autu a mám rozkaz najít příčinu. Dalších skoro dvě stě kilometrů držím na klíně dvoukilovou knihu, kde je vše o opravách auta, ale nic základního. Už vím z paměti, jak vyměnit tu zkurvenou přístrojovou desku, kolik má šroubů... ale co jaký světýlko na ní znamená, tam prostě není. Raději náš problém neventiluju do vysílačky, protože nechci bavit ostatní naším „Svítil“ „Svítil“ „Svítil“

Jedeme celý den po Gibb River Road, tentokrát na jih, zastavujeme jen v Mount Barnett Roadhouse. Teprve tam Pepa svolí, že se potupně zeptáme Petra Čermáka, který je starší než my a ví toho víc než my. No jasně, Petr na to koukne a na Pepu houkne: „Máš zapnutý...“ A Pepa si nadává, že to měl vědět sám a dávno a že je to úplně jasný... No mně to není jasný ani teď, něco s řízením off road.

Pepa kupuje nějaké dobroty a hlavně pro oba kafe kapučíno, dííky. Kousek za touhle skvělou přestávkou si dáváme procházku do soutěsky Galvans Gorge a už zase skáčeme do aut a prášíme dál. Užíváme si baobabů podle cesty. Ale po stovkách kilometrů nás už ani to nebaví. Vidím na Pepovi, jak je unavený. Vzadu v autě, kam došáhnu, jsou musli tyčinky. Nabízím: „Chceš tyčinku?“ Odpovědí je nevrle Ne. S odstupem půl hodiny to zkouším ještě několikrát, až Pepovi dojde trpělivost a ptá se o jakých tyčinkách to pořád melu. „No ty musli tyčinky, co jsi koupil.“ „Jo ty myslíš musli barrs, tos měla říct zrovna.“ Dva Češi a nedomluvíme se.

Projíždíme krásným pohořím King Leopold Range a v jednom místě zakempujeme. Věře se plní sen - má stan pod baobabem.

SPANÍ: pod baobabem s ohněm.

19. den baobab - Windjana Gorge - Tunnel Creek - Broome

19.6.2017 pondělí

Po nějakých šedesáti km uhýbáme z hlavní necesty a jedeme do Windjana Gorge. Nádherná soutěska s řekou a krokodýlami. S Pepou jdeme až na konec soutěsky. Fotíme krokodýly na druhém břehu řeky, než nás napadne podívat se taky na ten náš. Kousek pod našima nohama se válí další parádní kousky. Jsme to ale blbci.

Tunnel Creek - podzemní jeskyně, brodíme potokem a na druhé straně nás čekají jako odměna aboridžinské malby na skále.

Teď už je jen naším cílem dojet k benzínové pumpě. Jelikož to je 178 km a my máme sotva na dně, nastávají nervy. Franta je na tom podobně. Takže i když se dostáváme na hlavní necestu směrem k Derby a po čase dokonce najíždíme na asfalt, jedeme úsporným režimem tj. 70 km v hodině. Franta to samé. Pét'a jede pomalu s námi ze solidarity a jako pojistka, kdybychom nedojeli, tak bude vyslán s kanystrama vpřed. Štefan jede tajně někde za námi a mlčí. Petr s budkou už jeli napřed, do Tunelu se jim nechtělo a čekají u známého věžeňského baobabu. Po čase s Pepou i vypínáme klimatizaci,

abychom ušetřili každou kapku. Co si musí myslet předjíždějící řidiči o čtyřech pitomcích, kteří jsou konečně na asfaltu a všichni jedou jak šneci. Ale to neřešíme, mám svých starostí dost.

Takže zpocení a vynervování, ale k baobabu dojíždíme a to už je k pumpě do Derby kousek. Baobab je prý přes tisíc let starý, má obvod 14 metrů a dřív k němu přivazovali vězně po cestě do lapáku.

Všichni se u něho kolektivně fotíme... ale my už raději chceme k pumpě. Je domluveno, že Petr s Leou pojedou rovnou do Broomu zamluvit kemp.

Na pumpě jim nefunguje záchod, prodavačka mně ukazuje asi 100 metrů vzdálený veřejný záchod v parku a nemůže pochopit, že těch sto metrů jít nemůžu, protože by na mě ostatní nepočkali. Kroutí hlavou ještě po mém odchodu. Naskakuju do auta a ve vysílačce se ozývá Franta: „Kde jste, oni na vás čekají, pohněte.“ To by opravdu paní nepochopila.

Je tma, takže Auto Děda, kterému nesvítí světla, zakempovává někde v divočině a my po tmě dojíždíme do Broomu. Tam nás vítá telefon od Lei, že je kemp plný, takže máme jet do jiného. Trocha bloudění a už stavím stan v kempu pár metrů od silnice do průmyslového přístavu.

Odměňujeme se aspoň návštěvou hospody.

SPANÍ: Kemp Vacation Village, u silnice

20. den Broome

20.6.2017 úterý

Ráno se stěhujeme do kempu na Cable Beach. Paráda.

S Pepou mejem auto, protože tady ve městě už se za něj stydíme.

Večer je předoslava Pét'ových sedmdesátin v restauraci s výhledem na západ slunce.

SPANÍ: karavan park Cable Beach

21. den Broome

21.6.2017 středa

Jdu zaplatit do recepcce další noc v kempu. Paní mně dává zákeřnou otázku, jaké číslo má naše kempovací místo, což nevím. Pokládá teda otázku, na jaké jméno je místo zapsáno. Tahle otázka se ukazuje ještě zákeřnější a já vypadám jako úplný kretén, ale včera to zajišťoval Pepa a já si po třech týdnech společného cestování nepamatuju jeho příjmení. Víím jen, že mně připomíná párky. Tak to zkouším a říkám paní: „No, zní to jako Kranski.“ A ona fakt to Koutsky našla, ani si nezaťukala na čelo.

Mytí auta se ukázalo jako předčasné, neboť následujeme Štefana na projížďku na pláž. Uvedl to tím, že nás vezme někam, kde jsme nikdy nebyli a kam už nikdy nebudeme chtít. Dokud byl písek, tak jsme si to užívali. Ale když začala skaliska a mezi nimi prolákliny s vodou, takže se těžko odhadovalo, jestli tam zapadne celé kolo nebo celé auto, tak jsme si to užívat přestali.

Po projížďce jsme museli umýt z auta slanou vodu a tím pádem zjišťujeme ruplý výfuk. Pepa má zase co dělat.

Pét'a má dnes hlavní oslavu. Ale oslava neoslava, vyrážíme s Pepou na západ slunce a teprve potom pomáháme s chlebičkama a zapíjením. Hodně štěstí, Pét'o! Ať je všechno ve zlatě!!!

SPANÍ: karavan park Cable Beach

22. den Broome - Fitzroy Crossing

22.6.2017 čtvrtek

Dnes naposledy vstáváme o půl. Ne že by byla revoluce, ale Štefan a Věra se s námi loučí. Spěchají do Adelaidy, aby Věra stihla za pár dní letadlo na rodnou hroudu. Je to smutné loučení, ale hřeje nás pomyslení, že podle Štefana mělo být už před pár dny. Jen díky Věřině nátlakové diplomacii, Štefan povolil ještě výlet do Broomu.

Nás zbytek po asfaltu a po čtyřech stovkách kilometrů v pohodě dojíždí do Fitzroy Crossing, kde díky Pét'ově organizačním schopnostem stiháme vyjížd'ku lodí do soutěsky Geikie. Nádherná řeka, skaliska, krokodýli. Franta říká, že ho už ty ještěrky nebaví. Je fakt, že tolik krokoušů jsem ještě na žádné své cestě neviděla. Ale já si je užívám a fotím každého jednotlivě.

SPANÍ: u řeky před Fitzroy Crossing, Pét'a spadnul do vody a tak při tom řval, že jsem myslela, že ho krokodýl tahá za nohu. On chce Pét'a pořád někam házet čučku, tak místo toho hodil do řeky rybičku.

Bohužel se tam s ním vykoupal i mobil. Vilka mu radí, dát ho do rýže a ta že vytáhne vlhkost. Takže chudák Vilka vaří večeri a ještě musí obětovat rýži na Pětův aparát.

23. den Fitzroy Crossing - Halls Creek - Bungle Bungle

23.6.2017 pátek

Ráno Pět'a zjišťuje, že rizoto telefonu moc nepomohlo. Zastavujeme se hodit čučkut na hospodu Crossing In, kterou znám z knížky Standy Moce. Ve městě v informačním centru si Pět'a cosi kupuje, a když platí z peněženky i peněz mu kape voda.

Na dalších skoro 300 km po asfaltu do Halls Creek se nudím, a tak mně Pepa dává jeho GPS, kterou má od začátku sice přidělanou na palubní desce ale nepoužítou. Prý na ní není vidět a celkově je dost k ničemu. Já si furt říkala, jestli ji tam vozí pro parádu, ale bála jsem se zeptat. A tak se do ní s vervou pouštím. Po prvních sto kilometrech se mně podaří, že GPS mluví. Po další stovce na nás dokonce mluví česky hlasem Terezky. Ale vidět na ní je v tom australském slunci opravdu prdlajs. Pepa ji prý hodlá po návratu reklamovat, tak se snažím Terezku moc neodřít. Je to ovšem paráda, vědět kam jedeme, jak to je daleko, kdy tam budeme. My kterění, co bychom si ušetřili bloudění, zprovoznit ji na začátku. Ale byla by to nuda, co?

Odbočujeme na prašnou cestu k národnímu parku Bungle Bungle, ale první karavan park opět neprošel trampským sítem, takže někde v národním parku prostě sjíždíme z cesty a jedeme travou, keřema a jinýma radovánkami, až zakempujeme. Jediný ústupek národnímu parku je, že neděláme oheň.

SPANÍ: na černo v národním parku

24. den Bungle Bungle, Echidna Chasm

24.6.2017 sobota

Petrovi u budky upadly řetězy, které tam vlastně tu budku drží.

Procházka na Ježurí soutěsku Echidna Chasm. Chládek!

Večer na západ slunce. V tom nejlepším jede kolem auto a prší tak, že bychom neviděli zapadat ani atomovku.

SPANÍ: Bungle Bungle, Kurrajong kemp, večer tam smrdí záchody

25. den Bungle Bungle, Cathedral Gorge

25.6.2017 Franta snídá paštiku, takže je neděle.

Taky tvrdí, že jediný zvuk, který nemá ozvěnu, je kačena.

Jdeme do nádherné rokly zvané Katedrála. Je neděle, mohli bychom se tam pomodlit. Uvnitř Franta houká a zkouší ozvěnu, a pak se ke mně obrací: „A teď kdyby tady byla kačena, tak nic.“

Vidět tyhle pruhované kopce je můj splněný sen a jsem za to kamarádům fakt vděčná. Ani mě nenapadlo, že se sem někdy dostanu. S Davidem a naším autem určitě ne.

SPANÍ: Bungle Bungle, Kurrajong kemp, proč ty záchody smrdí jen večer?

26. den Bungle Bungle - někde za Halls Creek

26.7.2017 pondělí

Kluci přidělávají Petrovi budku pásama. Vypadá jako převázaný dort, jako by si Petr koupil zvlášť auto a zvlášť budku a doma si to jen tak přepásal. Hlavně se všichni modlíme, aby to dojel na asfalt, což je z kempu šedesát kiláků po dost špatné terénovce s pár brodama přes vodu. Jedeme pomalu, aby to budkou moc nehoupalo a abychom si všichni stačili vzpomenout na slova Otčenáše. Budka drží!!! Zato Vilka s Frantou urvali v brodu z jejich auta poznávací značku BRNO 88. No není divu, Franta to projíždí jako blázen a taky Brno, taková díra, dyť to nic nevydrží. :-)

Na odbočce k asfaltu dáváme oslavný a rozlučkový oběd. Petr s Leou pojednou na sever směr Katherine a pak dolů směr výrobce těchto geniálních budek prý že do terénu. No a hlavně pojednou už jen po asfaltu.

My si směrem na jih chvíli užíváme pohody na asfaltu, kdy je klid, všechno nám funguje, ani písničky moc neškvrcí. Já a Pepa ale s tím Otčenášem nepřestáváme, protože nám dochází benzín a při přepnutí auta na plyn, kterého by podle ukazatele mělo být hafo, to vypadá, že je tam prd. Takže dojíždíme na

benzínové výpary k pumpě v Halls Creeku. Nádrž na plyn byla opravdu prázdná a kontrolka nejspíš dojebaná těma terénama, takže neukazuje nic, čemu by se dalo věřit.

Doplňujeme zásoby. Naše GPS - Terezka nám říká, že to do cíle máme 600 km. Jo s GPS je člověk opravdu v obraze a může plánovat. Ještě kdybych ten obraz viděla a nemusela na ní mžourat ve stínu a na vzdálenost 10 cm.

Takže s Pepou plánujeme dopředu a ptáme v informačním centru, jestli je po cestě do Top Springs benzínová stanice. Baba neví, kde je Top Springs, stále nám vnucuje Palm Springs a když už začínám být vzteklá a moje věty ostřejší a úsečné, její kolegyně najde na Googlu, že tam opravdu na těch šesti stech kilometrech pumpa není. Když odcházím, ještě zaslechnu, jak se naše původní baba ptá kolegyně: „Jak jsi to našla?“ Opět se utvrzuju ve svém poznatku, že v Austrálii se nemá cenu ptát na informace v informačním centru.

Takže Pepa rozhoduje naplnit i kanystry na střeše a tato akce znamená sehnat Pét'u, od něj půjčit žebřík, Pepa vylézt nahoru... no prostě opruz.

Na oplátku si od nás Pét'a půjčuje flešku s písničkama, protože ve svém Land Roveru Defenderu má dokonce USB zdířku na přehrávání. Tedy soudě podle rachotu auta, je to USB jediné, co se na tomhle typu auta od druhé světové války vylepšilo. Někdy to zní jako kombajn, když vjíždí do lánu pšenice. Ale když to řeknu Pét'ovi, jen mávne rukou, že mu tam rachotí hrnce.

Pak už nás Terezka naviguje východním směrem na Duncan Road, což je opět prašná cesta, která vede po červeném, nekonečném pískovišti.

Pepa, který předtím nezastavoval u nádherných přírodních úkazů, najednou zastavuje u krav podél silnice. Dokonce si je natáčí na kameru. Je měsíc z domu, a už se mu líbí každá kráva.

Okolo je jen písek, ale co je horší, je porostlý ostrou, vysokou a suchou trávou. Trochu mě mrazí při pomýšlení, jak na těch žiletkách stavím můj milovaný příbytek.

Se soumrakem je vyslána osvědčená výzvědná skupina Auto Děda. A oni fakt našli nemožné.

Uprostřed té ostřice objevují rovný, holý plac jak na tenisové kurty. No věřili byste tomu?! Taky je tak tvrdý. Takže kolíky ke stanu nechám v pytlíku a přivazuju ho dvěma špagáty k autu a dvěma k termištěti. Máme i táborák, pohodu, mňamku od Vilky a jako překvapení zmrzlinu.

SPANÍ: na Duncan Road, 54 km před křižovatkou s Buntine

27. den červené tenisové kurty - Top Springs

27.6.2017 úterý

Po těch 54 kilometrech Duncan Road zahýbá na sever, ale my pokračujeme rovně, takže jsme plynule přejeli na Buntine Highway. Slovo dálnice by pro tuhle cestu možná mohl použít můj slepý strejda. A to ani ten ne, protože to, že se mu zadek naklepává jak flákota na řízky, by cítil i on. Poznat to opravdu není na ničem - stále červené pískoviště, ostřice a krávy.

Jenom za tou křižovatkou opouštíme Západní Austrálii a vracíme se do Severního Teritoria. Pét'a do vysílačky hantecově nadává, že tady není žádná kontrola, a kdybychom tudy jeli předtím, tak mu nikdo med nesebral. No to by nás ten jeho med přišel draho.

Těšíme se do Top Springs neb Pét'a slibuje horké prameny a koupání. Koupání už potřebujeme, ať horké nebo studené. Měli jsme jenom provizorní sprchu, kterou pro nás František obětavě instaloval v Bungle kempu. Někdo večer vykládal, že každodenní sprchování není zdravé, takže s tím naším mytím jednou za týden žijeme opravdu zdravě.

Zatím dojíždíme do aboridžinské vesnice Dagonagu/Kalkarindji, kde přes náves vede dokonce asfalt. V záplavě černých obličejů se nám jako fata morgána zjevuje čerpací stanice. Co nám to ta babice v informačním centru nakecala?!

Zastavujeme a zjišťujeme, že umolousaný, špinavý a otlučený stojan funguje jen na karty. No sem bych svoji kreditku nestrčila, ani kdybychom měli jít domů pěšky. Ale prý si můžeme za padesát dolarů koupit jakousi kartu v obchodě, což taky děláme. Ale ať ji strkáme do stojanu všema možnejma i nemožnejma způsobama, nic nefunguje. Voláme prodavače. Strká kartu úplně stejně možnejma a nemožnejma způsobama a nic. Takže voláme vedoucího. Konečně bílý obličej, snad je za ním i mozek. Vedoucí s mozkiem strká kartu úplně stejně tj. možnejma/nemožnejma způsobama. Nic nezabírá, přestože při některých pokusech do stojanu kope, při některých se křižuje a při dalších

modlí. Ale ani on nevyhlouďí z pumpy kapku benzínu. No aspoň nám vrací peníze a my jsme rádi za ty dva kanystry na střeše auta. Kdyby něco. Zatím nic.

Navečer po příjezdu do Top Springs zjišťujeme dvě zprávy. Bohužel obě špatné. První - Koupát se tady sice dá, ale jen v řece s krokodýlami. Druhá - Benzín sice mají, ale nejdražší co kdy spatřilo naše oko 2,20 dolaru za litr!? Pepa zvažuje mezi opruzem sundávání kanystrů a opruzem sáhnout hlouběji do peněženky. Jenže v mezičase Pét'a hodil čučku do kempu a zjistil, že palírna (hospoda, překlad z hantecu) je otevřená, takže neztrácíme čas s kanystrama, platíme majlant za benzín, ubytováváme se v kempu a valíme do knajpy. Tady chápeme, že Pét'a sice sliboval horké prameny, ale šlo mu hlavně o studený škopek.

Konečně sprcha! Užívám si horkou vodu. Kouknu pod sebe a vidím, že voda je kalná, asi tady do sprch používají recyklovanou nebo říční. Až když se po chvíli voda vyčeří a teče ze mě krásná čistá křišťálová, docvaklo mně, že to byla ta směs špíny, rudého písku, prachu, potu...

SPANÍ: Top Spring, kemp a po měsíci mám stan luxusně na trávníku, ale zase nemáme oheň

28. den Top Springs - Tennant Creek

28.6.2017 středa

Z Top Springs je Buntine už asfaltová silnice, takže po ní nejedeme, abychom nezlenivěli. Vyjíždíme po Buchanan Highway, což má taky v názvu slovo dálnice, ale kdybyste v Čechách obarvili polní cestu na červeně, tak budete blíž realitě. Jen František si libuje, že se mu práší za kočárem, teda autem. Je to prostě taková typická Františkova zkratka - je to sice kapku kratší, ale mnóóóhem horší cesta. (Mezi námi, někdy to ani kratší nebylo, ale před Františkem psssst)

Pepa se projevuje jako rozený indiánský stopař: „Jsou tady hovna, budou krávy.“ A už nám jdou přes cestu, podél cesty, krávy všude. Z čeho tady na tom pískovišti žijou, je nám záhadou.

Všichni v pořádku a mimořádně pohodě najíždíme na asfalt na Stuart Highway, která je opravdu regulární asfaltová dálnice z jihu Austrálie na její sever. Ovšem začíná nejen asfalt, ale i nečekaná policejní kontrola - v obci Elliott, uprostřed nikde ničeho nás staví policajti a policajt, mimochodem velice příjemný Aboridžinec, dává Pepovi dýchat, druhý bílý sympat'ák nám ukazuje měřák rychlosti, že jsme právě valili na šedesátce přes sedmdesát a jen varuje, ať si dáme bacha, že oni chrání místní komunitu. Jen co se opět rozjedeme, beru vysílačku a chráním naši komunitu, hlavně Pét'u, který si před chvílí dal škopek na oslavu návratu na pevnou zem. Pét'a se nijak nesnaží vyhnout, všechno přizná a je s úsměvem propuštěn. Kéž by to tak v pohodě šlo i u nás na Gold Coastu.

V Tennant Creek nakupujeme a po návratu do auta zjišťujeme, že věřit na zázraky se má. Právě se totiž jeden stal - naši Terezce se rozsvítilo. Teda celá Terezka svítí, jsou na ní vidět silnice, informace jdou přečíst. Nikdo nechápe, něco mezi nebem a zemí.

Ale hlavně - Pepa mně koupil moje oblíbené mangové pivo, na kterém začínám být závislá. Každý večer dám jedno. Pét'a, když ochutnal můj mangovej škopek, tak prohlásil: „To je tak hnusný, že bych to nedal ani Japoncovi na ANZAC Day.“ Jeho pořekadlo mě pobavilo na dost dlouho, i když při jeho brněnském patriotismu bych čekala něco jako, že by to nedal ani Pražákovi na výročí Pražského povstání.

SPANÍ: za Tennant Creek, mělo by se to jmenovat Větrná hůrka, stan mám na betonu, takže kolíky nepoužiju, ale ona okolní zem si s betonem tvrdostí vůbec nezadá, takže to je fuk. Ovšem máme fajn fajrák, který vítr ještě rozdmýchává, už dlouho v Severním Teritoriu nehořelo. No nic, já jdu spát, teď co tu není Štefan, chodíme brzo jen já a František a Pepa to komentuje: „Nojo, Večerníček už mává čepicí.“

29. den Tennant Creek - Alice Springs

29.6.2017 čtvrtek

V noci byl takový víchř, že si stan občas na mě lehнул. Ne že bych toho moc naspala, ale jsem vděčná, že aspoň tyčky nejsou zlomené. Dokonce prý i Pepa si zavřel okýnka u auta. Jo masnáci, ty se maj. Při odjezdu už se rachot Pét'ova Defenderu přestává líbit i Pepovi. Jenže Pét'a mávne rukou i nad Pepou. Takže kujeme pikle a na zastávce u Dáblových koulí si František sedá za volant Defenderu a Pét'a zůstává venku poslouchat. Něco povídá, ale v tom rachotu ho není slyšet. Jen podle udiveného pohledu je jasné, že už konečně uvěřil, že ani vojenské auto z druhé světové by nemělo dělat kravál,

jako když za sebou táhne plnou popelnici. Kluci lezou pod auto a zjišťují uvolněný plech v kole (je to něco, co zakrývá brzdy atd, víc tomu nerozumím, ale i moje ženská nevzdělanost chápe, že kdyby se plech dostal do kola, byl by to průser). Takže za stálého Pét'ova nevěřícího kroutění hlavou musí plech pryč. Nojo no, Pét'o, nemůžeš být jedinej, komu se nestalo nic s autem.

Já plánuju zastávku v Barrow Creek, Pepa a Pét'a se přidávají, protože nás tlačí vypité kafe. Plánuju se podívat na památník zabitých dvou bílých mužů, s kterými si vyřizovali účty aboridžinci. Jenže nejdřív zastavujeme u hospody, postavené v roce 1926 a vypadá to, že tady od té doby neuklízeli. Snad jen přidělali zámky na záchody, které jsou nedobytné. Fuj, jedeme dál.

V Alice Springs je tentokrát všechno jednoduchý, Tereзка říká, kam a kudy máme jet. Já jen zapnu vysílačku a nechám ji mluvit i pro ostatní. Ne že bychom se tady už nevyznali, ale chceme vyjet na další úplně neznámou Františkovu náblížku, směr Chambers Pillar, což má být podle Štefana úžasný skalní sloup a náš zítřejší cíl. Jasně že prašnou cestou.

Mimochodem a jen náhodou zjišťujeme příčinu, proč Tereзка svítí/nesvítí. Zjišťujeme sice příčinu, ale ne že bychom ji chápali - ona se v Tennant Creeku našim hrabáním s nákupama odpojila od šňůry, kterou ji má Pepa napojenou přímo na baterii. A tím pádem se rozsvítla. Když ji zase připojím do příslušného čučku, ztmavne a je opět vidět kulový, je v jakémsi polospacím režimu, mluví, ale nesvítí. Takže zkusím všelijaké možnosti napojení a nakonec skončí v jiné zdírce a je spokojená a svítí. Další popis ani vysvětlení po mně nechtějte, to jsou zkrátka nadpřirozené jevy. Něco jako že předtím mluvila jenom ze spaní.

Před odjezdem z Alice ještě zastavujeme natankovat přesně před naším minulým kempem, kde měl Pepa v autě svého nočního kámoše. Pepa čepuje benzín a okolo se stále motá černá postavička. Zbaběle se zamykám v autě. Postavička mně ťuká na okno a Pepa zvenku volá: „Otevři, on ti chce jen potřást rukou.“ Neotevřu, ne a ne. Jen okýnkem volám na Pepu: „Zeptej se ho, jestli nemá na prodej tvůj měřák na baterii.“ Když Pepa nastupuje, vypadá to, že postavička nastoupí s ním. Pepa se vykupuje dvoudolarovou mincí a já se ještě půl hodiny chechtám, že za to ukradení měřáku ještě zaplatil.

SPANÍ: Nějakých 30 kiláků za Alicí nachází Auto Děda nádherný kemp v červeném písku. A dokonce se záchodem. Sice má záchod vyhlídku kolem dokola a uživatel by byl středem pozornosti, ale je vidět, že sem někdo jezdí. V ohni máme superšpalek, ten vydrží do rána. A aby toho štěstí nebylo pomálu, máme i signál. Tedy někteří. Takže všichni volají všem a já bez signálu jdu spát s Večerníčkem a s kulichem na hlavě. Začíná přituhovat.

30.den Chambers Pillar - Eriksund

30.6.2017 pátek

Včera prý volali Mírovi a chtěli zjistit, jestli opravdu to, co vidíme, je velký vůz. Mírova odpověď byla, že v určitém ročním období a v určité část Austrálie je to možné. Ale co je to „určité“, to už nevěděl. Tak až doma se zeptáme strejdy Googla.

Pepa je klidnější, protože to vypadá, že se jeho psovi nestýská a má se u Míry jak na zámku.

Po cestě nám používanost kempu vysvětlují motokrosově značky a dráhy v písku všude okolo cesty. A dokonce i cedule Alice Spring Off Road Club.

Dojíždíme k něčemu, co vypadá trochu vzdáleně jako americké Monument Valley. Jsem vděčná za Terezku, protože odbočka vedla domorodou vesnicí, která připomínala socialistický kravín. Tereзка nás neomylně navigovala mezi záhadnými budovama se záhadným účelem.

A cesta zpátky byla úplně v Terežčině režii, protože si zkracujeme cestu k dálnici jakousi kraví silnicí. No a trefit odbočku v té spleti cestiček vyježděných terénákama, motokárama nebo vydupaných krávama, to bych asi nedala. Jsem ráda, když slyším Terežčino: „Odbočte doleva.“ Takže opravdu projíždíme i sídlem na mapě uvedeném jako Hugh River, ale barák jsme za 70 km neviděli ani jeden. Zato nám cestu zpestřují brány pro krávy. Aby se jednotlivým farmám nemíchal dobytek, jsou tady mimo plotů i brány. A to brány zavřené. Takže vše probíhá tak, že naše Auto Pepa jede první, já vyskočím, otevřu bránu, projedeme, pak projede Pét'a, který nemá spolujezdce a poslední je Auto Děda, kde na zavření brány vyskakuje ten, který zrovna neřídí. (No to vlastně nevím, jestli si František dával chrupku, tak možná řídila i vyskakovala Vilka)

Vím, že se Pepa soustředí na díry a jiné nástrahy v cestě, takže každou bránu oznamuju. Ale nechci z něj dělat úplnýho blbce, tak jen nenápadně hlásím: „Brána.“ Před jednou bránou to nenápadně šeptnutí nepomáhá, tak opakuji nahlas: „Brána.“ Ale Pepa valí dál. Tak už řvu: „Brááááánaaa.“ A Pepa zastavuje tak těsně, že mám co dělat, abych protáhla otevírací řetěz mezi bránu a naše auto. Vymlouvá se, že se soustředil na slova písně Slima Dustyho. Ale kurňa že to bylo o fous.

V takovéto pohodě se vracíme na Stuart Highway, kterou jsme v Alice Springs opustili. Zastavujeme a dohrušujeme kola. To je totiž celovýletová zábava pro pány - na prašnou cestu upustit tlak v pneumatikách, na asfalt dohustit. Ne že bych tomu moc rozuměla, ale má to logiku.

Po dojezdu do Erldundy, což je odbočka na Uluru, dochází k rozkladu v již tak dost řídkých řadách osazenstva, někdo chce na Uluru, někdo ne. Nakonec docházíme ke kompromisu zůstat v kempu a ráno zjistit, jestli je možnost vylézt nahoru na Kámen. V tom případě by odsouhlasila cestu na Uluru i nesouhlasící skupina. S tímto šalamounským řešením se ubytováváme v kempu a jdeme do hospody. Holt zítra uvidíme.

SPANÍ: Erldunda caravan park, spíme v rohu u plotu, za kterým je příruční zoologická s pár klokany, slepicema a kohoutem. V noci jsem se šla vyčůrat úplně k plotu, a když se těsně za mnou ozvalo zamlaskání, byla jsem ráda, že už mám kalhoty dole. Blběj klokane, máš chrápat. Druhé vylekání bylo, když jsem uviděla světla vepředu našeho auta. Hrůzu, že Pepa zapomněl vypnout světla a my zítra neodjedeme, vystřídala úleva, že je to jen vepředu na nárazníku položený solární světýlko, který tam Pepa dal, aby z hospody trefili domů.

31. den Erldunda - Coober Pedy

bacha nastává změna, není to 31.6., jak mám chybně v deníku, ale 1.7.2017, sobota

Sice jsme řekli, že ráno uvidíme, ale ráno naopak myslím, že už nikdy neuvidím. Mám řasy přimrzlé k očím. Všude je jinovatka, kemp vypadá jako po sněžení. V noci bylo prý mínus pět. Sice nám s Vaškem bylo ve spacáku teplo, ale dýchat jsem nemohla, snad jsem měla mrazem spleené nosní dírky. Ráno musím tuhý stan nejdřív rozmrazit, protože jinak bych ho při skládání zlomila. Půl sklenice čaje od večere je solidně zmrzlé až na dno. Do toho kolem plotu obchází kohout, který nezavřel zobák už od tří ráno. Vážně uvažuji o horké polívce z kohouta k snídani. Zmrzlý Pét'a vylézá ze swagu a komentuje: „Od tří mě budí a ještě si drže přijde somrovat chleba.“ Nedostaneš nic a neprovokuj, ve stanu mám sekeru.

Telefonujeme do informačního centra u Uluru a dozvídáme se, že teď momentálně se lézt nemůže, protože je vítr, ale každé dvě hodiny dostávají od rangerů nové informace. Tím pádem je nám jasné, že se na horu nelezlo, neleze a nepoleze. Ani nevím, jestli je mně to líto, protože by to představovalo další noc v mrazničce.

Vesele si svištíme po Stuart Highway, hrajeme písničky a užíváme si asfaltu. Pro zasmání říkám Pepovi, jak jsem se v noci vylekala, že nechal zapnutý světla. Pepa se ale vůbec nesměje a začne nadávat: „Já debil, já ho tam zapomněl! Nojo, ráno nesvítilo a já na něj ani nevzdech.“ Následuje ještě pár „do pr...“ a „to mě se...“ než ho přesvědčím, aby zastavil. A tomu neuvěříte, asi po sto kilometrech jízdy tam to světýlko ještě leží tak už jen na samém krajíčku nárazníku. Slavíme přisunem tyčinek.

Po příjezdu do opálového města Coober Pedy zastavujeme nejprve v podzemním kostele. Tam se modlím, abych tuhle cestu přežila. A Bůh moje prosby vyslyšel, protože další zastávka je podzemní ubytovna a Pét'a rozhoduje, že tady chce bydlet. K němu se nadšeně přidávám i já, méně nadšeně Pepa. Franta je zásadně proti. Takže my, ostudy trampů, vyfasujeme klíče a kód k podzemnímu bludišti, kde jedna vykutaná díra je pokoj pro Pét'u a Pepu, a další pokoj pro mě. Dokonce mám dvě postele a lákám Vilku. Ale ta, jako vzorná manželka následuje manžela v dobrém i ve zlém. V tomhle případě spíš ve zlém, pojednou kempovat do zimy.

Ještě s námi společně povečeří. A to jsme zase měli kliku, jen jsme v naší ubytovně v kuchyni dokuchtili, dorazila četa, nebo spíš rota či prapor asijských turistů a obsazují kuchyň. Nápis v kuchyni taky stojí za fotku „Tvoje máma tady není, takže si po sobě musíš uklidit sám.“

Po odjezdu Auta Děda do neznámé zimní krajiny Pét'a prohlašuje: „Jde se do štatlu.“ Tím pádem vymetáme všechny dvě hospody v Coober Pedy. Jedna je nadzemní a řekla bych, že tam chodí v sobotu na večeri ti, kteří celý týden kutají pod zemí, už jen podle toho jak mžourají do světla. Druhá je

podzemní restaurace a ta má teprve svoje kouzlo. A když nám chorvatský vedoucí se slovy, že jsme „braťja“ nechá vykouzlit grilované speciality pro tři za cenu jednoho, to je opravdu kouzelné. A při placení je kouzlo dokonáno, protože servírka náš účet místo na Pét'ovu kartu naučtovala na kartu vedoucího. To je kouzlo podzemí.

Pét'a stále řeší, jestli má jet s námi do Adelaidy nebo se odpojit dřív a stříhnout to na východ přímo domů na South West Rocks. Po první lahvi se stále ještě bojí zimy v Adelaidě a chce odjet, po druhé lahvi nebude trhat partu a pojedje s námi, i kdyby měl zmrznout. Po třetí lahvi volá Dáše, která mu slíbila na oslavu jeho příjezdu upéct kačenu. A je rozhodnuto. Dáša s kačenu vítězí a my zítra přijdeme o Pét'u.

SPANÍ: Coober Pedy Radeka Downunder Underground Motel, Franta a Vilka někde v terénu

32. den Coober Pedy - Adelaide

2.7.2017 neděle

V noci mě budí permoníci. Ne v podzemí, ale v hlavě. Včera jsme to s vínem přehnali. Aspoň já určitě. Uprostřed noci vstávám a musím si jít z podzemí do kuchyňky, která je stejně jako záchody a sprchy nad zemí, pro vodu na zapití prášku. Nevěřičně koukám, že permoníci jsou možná živí. Kuchyňka se jimi jen hemží. Pak se probudím trochu víc a koukám, že permoníci mají šikmé oči. Kristepane, asijské turisté jsou už zase tady?! Juknu po hodinách na zdi - tři v noci! A oni už dělají snídani?! Ti mají horší vojnu než my za Štefana. Ráno zjišťuju, že tady zastavují na přespání autobusy po cestě k Uluru. Určitě i proto se Coober Pedy za ty roky změnilo k nepoznání. Kšefty se hýbou, ale škoda, ztratilo svého ducha.

Přijíždí Auto Děda, prý měli ráno všechno omrzlé. Tím jsem za postel ještě vděčnější. Díky bolehlavu ani nevnímám, jestli má Franta paštiku.

Loučíme se s Pét'ou. A pak už nás Terežka a Stuart Highway vedou 850 kilometrů do Adelaide, k Zemanovic domečku, do tepla, do postele, do pr...čic, to jsem ráda, že nemusím stavět stan.

SPANÍ: v Adelaide u Zemanů v posteli

33. den Adelaide - Victor Harbour - Adelaide

3.7.2017 pondělí

V leteckém centru, kde si zařizuju letenku domů, se mně letenková slečna ptá, co mě vede na Gold Coast a já říkám: „Tepló, děvenko, tepló.“ Asi jí to nemusím blíže vysvětlovat, protože když se zvedne, aby z tiskárny přinesla mojí letenku, vidím na její židli Vaška. Chuděra tady sedí na Vaškovi a já už snad zítra budu v teplé.

František nám ve své dobrotě nabízí výlet. Nám - to jsou už jen slabé trosky výpravy - já a Pepa. A jako trosky si připadáme. Vyrážíme na Victor Harbour a Granite Island a ještě jedno místo, kterého název jsem zapoměla, ale kde musí být nádherně, když neprší, nefouká a není zima. A to se nám dnes za celý den nepodařilo. Teda kecám, když jsme se vydali na pochod kolem krásného Žulového ostrova, dokonce optimisticky svítlo slunce, aby nás ta zákeřná mrcha vylákala, a když jsme byli uprostřed ostrova, tak škodolibě zalezla a poslala na nás vodorovný déšť.

SPANÍ: v Adelaide u Zemanů v posteli

33. den Adelaide - Gold Coast

4.7.2017 úterý

Ráno ještě za tmy odjíždí Pepa směr Melbourne. Jen co slyšíme jeho auto odjet, spouští se liják. Jsem ráda, že má v autě Terežku, která ho určitě i v tom nečase vyvede z města. Žádný problém teď, když na závěr výletu GPS mluví i svítí.

Já s Vilkou a Františkem vytloukáme turistické obchody. Nakupuju trička za pět až osm dolarů a později úplně stejná vidím na letišti za dvacet pět. Díky Františku.

Na letišti nejdřív zjišťuju, že mám moc těžký velký bágel. Takže pár těžkých věcí včetně kolíků od stanu a nasbírané kamínky putují do příručního zavazadla. S tím mám zase problém na rentgenu, protože to vypadá, že chci stanovýma kolíkama zabít pilota a unést letadlo. Po delší diskuzi, procházím já i příruční baťůžek. Ale není všemu trápení konec. Před odletem letadla letušky na bránu přitáhnou jakousi mobilní váhu, všechna příruční zavazadla se musí zvážít, potom dostanou pásek, že

nejsou moc těžká a jen ta mohou do letadla. Je mně jasný, že moje příručka by neprošla, takže začíná akce. Knižka do jedné kapsy u bundy, kolíky do druhé, tři čokolády, které mně dala Vilka pro Davida, putují do další kapsy. Pán za mnou to komentuje, že je možná budu muset sníst. Účel to splnilo, baťůžek prošel jako sedmikilový, má příslušný pásek a já do něj věci vracím. Tady teda účel moc nechápu. Navíc, když se podívám na jednu spolucestující a ta má o dobrých čtyřicet kilo víc než já... No nic, hlavně ať letím do teplých krajin.

SPANÍ: doma, David je rád a já polomrtvá únavou, rýmou...

34. den a další Gold Coast

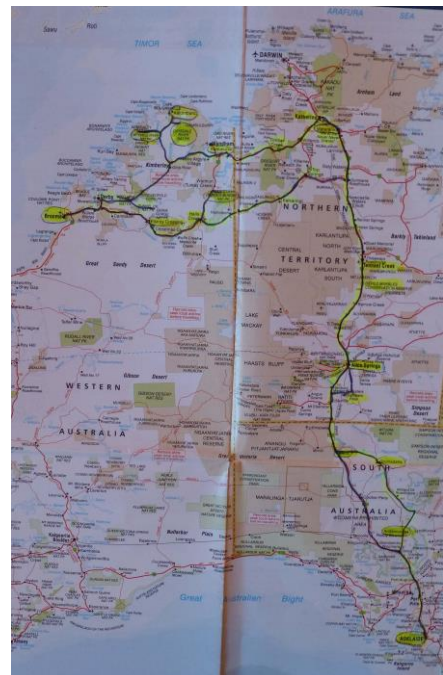
Ráno mě bolí záda. „Já chci zpátky do stanu!“ A když musím autem vyrazit do městského provozu, na prvním ucpaným kruháči řvu: „Já chci zpátky do džungle!“

Večer volá Pepa, pes u Míry přežil v pohodě, ale prý Pepu ignoruje a pořád chodí jen za Mirkovou ženou. Opět se potvrdilo, že pes miluje toho, kdo mu dá nažrat. Je to stejné jako u chlapů, jen tam je někdy ta tečka už za slovem dá.

Na internetu nacházím posudky cestovatelů na ubytování, takže hledám kemp G'DAY MATE v Alice Springs. Posílám feedback (hodnocení), protože laxní přístup recepčního na to, že nás v jeho kempu okradli, nám připadá nefér. Hodlám varovat budoucí návštěvníky. A víte, co se stalo?! To se picnu - správce internetových stránek můj příspěvek odstranil a poslal mně zprávu, že byl rasistický. A to jsem vůbec nepoužila slovo černoch, aboridžinec nic takového, čekala jsem problém, takže jsem použila výraz „extremely suntanned“ tedy něco jako „mimořádně opálený“.

David si libuje, jak mě Pepa vycvičil, když tankuje benzín, automaticky vyskakuju z auta a běžím umýt okna. Někdy jsem tak zblblá, že jdu i platit. Utěšuju se, že to přejde.

V neděli k Davidovu překvapení snídám paštiku. Snad přejde i to. Ale stýská se mně ukrutně, po té partě, po zážitcích, po přírodě, krokodýlech... a to nepřejde.

Vím, že je mapa po cestě umolousaná, mohla bych ji přemalovat, ale pro mě je tahle cennější.

Najeto podle nás 11 223 km, jenže je to z Melbourne, taky se nám vynulovaly kilometry, když kiksla baterka a na závěr Pepa přiznává, že má jiná kola, takže rozměr asi nesouhlasí. Tak proč se s tím, já blbec, počítám.

Najeto podle Vilky a podle pravdy **9 376 km**, z toho 3 428 km po prašných, a že teda prašily!

Pepo - díky za bezpečné odšoférování toho šíleného počtu kilometrů na šílených cestách, díky za fajn společnost.

AUTO CZ - díky ti moc a moc za to, že jsi nás nikde nenechal v průšvihy, že jsi s námi všechno vydrželo a neposlalo nás uprostřed brodu do horoucích pekel, i když bychom si to zasloužili.

Vilko - mámo naše zlatá, díky za nakupování, vaření, praní a vůbec veškerou péči o nás. Ještě že nás nemusíš i přebalovat. Zatím.

Františku - díky za to, že jsi nám tuhle cestu domluvil, za téměř každovečerní přípravu táboráku a taky díky za tvoje „zkratky“, které by i z nedělního výletu udělaly dobrodružnou záležitost.

Štefane - díky za ten nápad jet někam, kam by to normálního člověka ani nenapadlo.

Věro - tobě jsem vděčná hlavně za přesvědčování mého připsraného Já, že na ten pochod mám jít, bez tebe bych nejspíš zůstala v základním táboře a nadávala si do srabů.

Pěťo - díky za přípravu časně ranního kafe, které mě vždycky postavilo na nohy (když jsem ho měla čas vypít).

Petrě s Budkou - díky za tvůj klid a rozvahu v každé situaci a smekám před tebou, co sis troufnul s Budkou projet a projel.

Leo - díky, že jsi s Pepou ponocovala a nemusel koukat několik hodin mezi Večerníčkem a půlnocí sám do plamenů.

Ahojte a snad někdy příště zase někde na cestě nebo necestě.

Už se nemůže dočkat

Marta Pelda Pelikánová

